

a kancelářích – včetně některých vládních ministerstev – se zastavila kvůli spontánním oslavám. „Naprostο cizí lidé se objímali v ulicích a navzájem si sdělovali tuto zprávu.“^{ccliv}

Byla to falešná naděje, ale připomněla charismatickou přitažlivost bývalého krále. Přestože byl jeho status umenšen, Edward byl stále velmi důležitý pro budoucnost Evropy – ale ne způsobem, jaký si kdy dokázal představit.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Hra o trůny

Jakmile byla dne 3. září 1939 vyhlášena válka, naděje na uzavření míru uvnitř válčícího rodu Windsorů dramaticky vzrostly. Vévoda z Windsoru – pravděpodobně nejslavnější řadový britský občan na světové scéně – se chtěl zapojit a v hodině nouze pomoci zemi, které kdysi vládl. Spojil se s Walterem Moncktonem v Londýně a nabídl svému bratrovi pomoc jakýmkoli způsobem, který by král považoval za vhodný.

Možná mu proběhlo myslí, že by vzhledem k jeho mezinárodnímu věhlasu a kontaktům na vysoké úrovni – zejména v Německu – mohl být využit jako vyslanec míru nebo přinejmenším jako uznávaný rozhlasový komentátor, jehož slova by měla dopad na posluchačskou veřejnost Evropy.

Nepochybně byl Edward aktivem, které by vládnoucí třída mohla efektivně a vynalézavě využít v době, kdy Británie potřebovala veškerou pomoc, kterou mohla nashromáždit. Přinejmenším se dá válečnému veteránovi z první světové války odpustit, že